

Arrest

**nr. 173 176 van 15 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Zimbabweaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2016 per aangetekend schrijven heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen, met name de versnelde behandeling van de op 20 juni 2016 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2016 houdende weigering van toegang met teruggedrijving (bijlage 11).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2016 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 9 juni 2016 geïnterpelleerd door de luchtvaartpolitie toen zij uit Johannesburg toekwam op Zaventem.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 9 juni 2016 een beslissing tot weigering van toegang met terughouding (bijlage 11). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Op 9 juni 2016 om 13.35 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal werd door ondergetekende,
H.(...) K.(...), Hoofdinspecteur
de heer / mevrouw :*

naam M.(...) voornaam R.(...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Zimbabwe

houder van het document nationaal paspoort van Zimbabwe nummer (...)

afgegeven te Zimbabwe op : 19.02.2016

houder van het visum nr. 515286680 van het type C afgegeven door Franse ambassade in vertegenwoordiging van België in Harare geldig van 01.06.2016 tot 30.06.2016 voor een duur van 10 dagen afkomstig uit Addis Abeba met ET704 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

Reden van de beslissing:

☐ (E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Ze legt een hotelreservatie van het “Park Inn by Radisson Brussels Midi” te Brussel (België) en een toeristische planning. Ze kent geen enkele van de trekpleisters vermeld op deze planning maar verklaart dat een vriend haar zal vergezellen. Bij telefonisch contact met deze persoon verklaart deze inderdaad betrokkene te gaan vergezellen en dit voor twee weken doch betrokkene is in het bezit van een terugkeerticket dd. 14.06.2016. Verder blijkt uit de gegevens van het “VIS” dat het visum werd afgeleverd voor een familiaal bezoek in België en er een hotelreservatie werd voorgelegd van een ander hotel in Bouillon (België).

Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene bij haar visumaanvraag andere documenten heeft voorgelegd en verklaringen heeft afgelegd dan haar huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens.

(...)”

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/85, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

2.2.1. Huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen strekt ertoe het bij de Raad hangend schorsingsberoep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 9 juni 2016 houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11) zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. Deze vordering is gesteund op artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 39/85, §2 van de vreemdelingenwet worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen behandeld.

2.2.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.3. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er verder op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk - en op het eerste gezicht onbetwistbaar - moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift waarin de schorsing wordt gevorderd of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.2.3.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

2.2.3.2.1. In haar verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen voert verzoekster het volgende aan betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“3.2.1.1. Het uiterst dringende karakter

Verwerende partij tracht verzoekende partij in toepassing van het Verdrag van Chicago van 7 december 1944 terug naar Johannesburg (Zuid-Afrika) te brengen.

De uitvoering van de bestreden beslissing leidt ertoe dat verzoekende partij bij terugkeer haar absoluut grondrecht op een menswaardig leven in de zin van de artikelen 2 & 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto de artikelen 2 & 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 geschonden ziet zoals hieronder wordt aangetoond waardoor haar een effectief

rechtsmiddel zal worden ontzegd en waarom de gevraagde schorsing onmiddellijk dient te worden bevolen.

De gewone schorsing en a fortiori de vernietiging blijken om voorgaande redenen niet langer een effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (EHRM Cakici/Turkije van 8 juli 1999, § 112; EHRM M.S.S./België en Griekenland van 21 januari 2011, § 290; R.v.St. nr. 37.530 van 13 augustus 1991; G. Debersaques en F. De Bock, "Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen", 1 juli 2007, p. 44) waardoor verzoekende partij de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid terecht indient en daardoor diligent handelt. De wettelijke beroepstermijn wordt gerespecteerd en uit het voorgaande is duidelijk dat indien verzoekende partij een beroep zou doen op de gewone procedure zij geen passende rechtsbescherming kan krijgen (R.v.V, nr. 113.283 van 31 oktober 2013)."

2.2.3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoekster reeds op 9 juni 2016 van haar vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het transitcentrum Caricole in Steenokkerzeel met het oog op haar teruggrijping naar Johannesburg.

2.2.3.2.3. In haar verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen van 10 augustus 2016 koppelt verzoekster de uiterst dringende noodzakelijkheid nogmaals aan de teruggrijping naar Johannesburg. Uit de uiteenzetting in haar verzoekschrift kan hoegenaamd niet worden afgeleid waarom de tenuitvoerlegging plots imminent zou zijn geworden.

2.2.3.2.4. Ter terechtzitting vult de raadsman van verzoekster zijn uiteenzetting aan door erop te wijzen dat de tenuitvoerlegging imminent is geworden doordat de asielaanvraag van verzoekster op 2 augustus middels een weigeringsarrest van de Raad definitief werd afgewezen waardoor de tenuitvoerlegging van de teruggrijping (opnieuw) imminent is geworden. Verweerder betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.2.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.4.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.2.4.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.2.4.2.1. Vooraf dient te worden aangestipt dat de Raad enkel de ernstige middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onderzoekt die werden ingeroepen in het verzoekschrift van 20 juni 2016 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring werden gevorderd. Er anders over oordelen zou er immers toe leiden dat verzoekster buiten de reguliere beroepstermijn een nieuwe vordering tot schorsing zouden kunnen indienen en nieuwe middelen zouden kunnen ontwikkelen. Verweerder stelde overigens vast dat de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen middelen bevat die niet werden opgenomen in het verzoekschrift van 20 juni 2016. Samen met verweerder stelt de Raad vast dat deze middelen niet ontvankelijk zijn.

2.2.4.2.2. In een enig middel in haar verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van 20 juni 2016 voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van het protocol nr. 7 bij het EVRM, van de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3, eerste lid, 5° in samenhang met artikel 3, tweede lid van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het hoorrecht en van de rechten van verdediging. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

(...)

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt.

(...)

In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, wanneer de vreemdeling zo nodig geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (artikel 3, al. 1, 3° van voormelde Wet van 15 december 1980).

In casu heeft alle documenten in haar bezit waarop haar twee verklaringen steunen waarvan een en ander wordt bevestigd door de betrokken en artikel 3, al. 1, 3° van voormelde Wet van 15 december 1980 is hiermee onmogelijk van toepassing. Hoewel haar twee verklaringen verschillen kunnen zij daarom geen aanleiding zijn om verzoekende partij aan te houden en haar de bestreden beslissing geven.

Schending van artikel 3, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980.

Verwerende partij heeft verzoekende partij niet gehoord waardoor zij niet in- de gelegenheid was om haar lopende asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk uit te leggen zoals uit het stilzwijgen van de bestreden beslissing hierover blijkt.

De bestreden beslissing miskent hiermee de ter zake gelden Europese asielregeling en de gevolgen hiervan in het nationale recht. Verwerende partij had het Eurodac vingerafdrukkensysteem moeten raadplegen.

Door verzoekende partij niet te horen komt verwerende partij tekort in haar hoorplicht alvorens zij een beslissing neemt die verzoekende partij in haar rechten schaadt.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht. Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer). Verwerende partij had hierdoor verzoekende partij moeten horen opdat zij de gelegenheid zou krijgen om haar vrees voor blootstelling aan een reëel risico op mishandeling te kunnen staven en toelichten bij repatriëring- naar Iran (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht. Mechelen, Kluwer, 2002, p. 53 en voetnoot 102 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover).

Het gebrek is van die aard dat verwerende partij tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien zij verzoekende partij had gehoord.

Schending van de hoorplicht.

Bij gebrek aan een gehoor kon verzoekende partij geen wederwoord voeren.

Schending van de rechten van verdediging.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht.

Uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze haar bestreden beslissing geen aanleiding geeft tot de schending van het verbod op mishandeling en het verbod op refoulement.

Zoals geciteerd hebben de meer voordelige internationale verdragsbepalingen voorrang op de toepassing van de nationale wet en heeft verwerende partij hierbij een beoordelingsbevoegdheid zoals blijkt uit het woord "kan" in de wettekst (art. 3, al. 1 van voormelde Wet van 15 december 1980).

Verwerende partij moet dus motiveren waarom zij meent dat de meer voordelige internationale verdragsbepalingen artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd in samenhang gelezen met artikel 1 van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens zoals gewijzigd van 4 november 1950 en de artikelen 4 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 niet geschonden worden.

Verzoekende partij heeft haar land ontvlucht omwille van de seksuele aanvallen op haar als arme alleenstaande moeder waartegen de nationale overheden geen voortdurende en systematische bescherming kunnen verlenen.

Verwerende partij dient vanuit haar opdracht op de hoogte te zijn van de situatie in het land van herkomst en zich met betrekking tot verzoekende partij daarover middels een gehoor te informeren wat zij naliet.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht. Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer). Verwerende partij had hierdoor verzoekende partij moeten horen opdat zij de gelegenheid zou krijgen om haar vrees voor blootstelling aan een reëel risico op mishandeling te kunnen staven en toelichten zoals zij meende om een asielaanvraag in te dienen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht. Mechelen, Kluwer, 2002, p. 53 en voetnoot 102 met uitvoerige verwijzingen naar de rechtspraak van de Raad van State hierover).

Wat niet gebeurde terwijl verwerende partij zoals aangetoond kennelijk tot een ander besluit zou zijn gekomen zoals verzoekende partij op verschillende wijzen aantoonst en indien zij verzoekende partij had gehoord waardoor de bestreden beslissing dient te worden vernietigd (a simili E.H.v.J 10 september 2013 nr. C-383/13 PPU, M.G. en N.R. vs. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, § 38).

Schending van de hoorplicht.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt: "dat om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht" rekening moet worden gehouden Bmet de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij" (R.v.V. nr. 138.940 van 20 februari 2015 en R.v.V. 138.942 van 20 februari 2015; met verwijzingen naar EHRM, Y./Rusland van 4 december 2008, § 78; EHRM, Saadi/Italië van 28 februari 2008, §§ 128-129; EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk van 30 oktober 1991, § 108 in fine).

Bij deze beoordeling hecht het Europees Hof voor de Rechten van de Mens belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de

verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (R.v.V. nr. 138.940 van 20 februari 2015 en R.v.V. 138.942 van 20 februari 2015; met verwijzingen naar EHRM, M.S.S./België en Griekenland van 21 januari 2011, §§ 347-348; EHRM, Said/Nederland van 5 juli 2005, § 54).

Verwerende partij heeft als bevoorrechte partij in de zin van artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toegang tot de aangehaalde relevante informatie en moet minstens had moeten op de hoogte zijn van het voorgaande.

Doordat verwerende partij dit niet naging noch verzoekende partij hoorde handelde zij onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partij toont het reële risico op mishandeling in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd iuncto 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 bij terugkeer aan en voldoet hiermee aan haar bewijsplicht.

Schending van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd iuncto 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing het verbod op refolement.

Er zijn geen redenen van nationale veiligheid of openbare orde onderzocht of voorhanden die de bestreden beslissing noodzakelijk maken.

Schending van de artikelen 19 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en artikel 1 van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens zoals gewijzigd van 4 november 1950. partij haar recht op een effectief beroep in de zin van de artikelen 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 waardoor zij bloot komt te staan aan het reële risico op onmenselijke behandeling in de zin van de artikelen 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 wat leidt tot de schending van het non-refolementbeginsel in de zin van artikel 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zoals hierna wordt aangetoond.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden geschorst.

Verwerende partij kan pas de bestreden beslissing afleveren nadat zij voorafgaandelijk heeft vastgesteld dat deze beslissing niet in strijd is de meer voordelige internationale bepalingen: zo beslisten de Raad van State en uw Raad dat er mag geen bevel gegeven worden wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn zoals artikel 3 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd (art. 7 van voormelde Wet van 15 december 1980; R.v.St. nr. 206.948 van 26 augustus 2010; R.v.St. nr. 218.925 van 17 april 2012; R.v.V. nr. 98.398 van 6 Maart 2013; R.v.V. nr. 118.898 van 14 februari 2014; R.v.V. nr. 118.899 van 14 februari 2014).

Bovendien heeft de wetgever aan verwerende partij hiervoor een beoordelingsbevoegdheid opgelegd ("kan").

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun soevereine rechten door tot het verdrag toe te treden definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J.- 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L 6/64 Jur 1964, 1199).

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77 Jur. 1978, 629).

Verzoekende partij heeft hierboven in concreto aangetoond dat de uitvoering van de bestreden beslissing haar blootstelt aan mishandeling en daarmee de meer voordelige hogere rechtsnorm (artt. 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het voormelde Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000) schendt.

Door dit niet te onderzoeken schendt verwerende partij haar verplichting tot onderzoek die haar middels artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 2014 wordt opgelegd en handelt zij onzorgvuldig.

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoekspllicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld.

Schending van artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de ingeroepen hogere rechtsnormen die via de formulering van een verbod een positieve onderzoeksverplichting op de schouders van verwerende partij legt en van de zorgvuldigheidspllicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

2.2.4.2.3. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van het Protocol nr. 7 bij het EVRM en van artikel 3, eerste lid, 5° in samenhang met artikel 3, tweede lid van de vreemdelingenwet aangezien zij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

2.2.4.2.4. Waar verzoekster de schending inroept van de rechten van verdediging, merkt de Raad op dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op zuiver administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 18 september 2009, nr. 196 182; RvS 4 april 2007, nr. 169 748).

2.2.4.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.2.4.2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringspllicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.2.4.2.7. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidspllicht als bij de beoordeling van de motiveringspllicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.2.4.2.8. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;

(...)”

2.2.4.2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aankomst vanuit Johannesburg haar paspoort bij zich had met een visum type C, haar elektronische vliegtuigtickets (heen 09/06/2016, terug 14/06/2016) en een boarding pass van de heenvlucht, een Engelstalig A4-document met een aantal bezienswaardigheden in Brussel en een online-reservatieformulier voor Hotel Park Inn by Radisson Brussels Midi van 9 tot 14 juni 2016.

Ter gelegenheid van haar interpellatie door een inspecteur van de luchtvaartpolitie op 9 juni 2016 werd vastgesteld dat uit de visumdatabank kan worden afgeleid dat verzoekster *“een hotel voorzien heeft te 6830 Bouillon, Porte de France 1 en dit terwijl het (hoofd)doel van haar voorgenomen reis Brussel betreft”*. Wanneer zij werd bevraagd over haar reismotief verklaarde verzoekster dat zij *“op het internet opzoekingen heeft gedaan, op zoek naar een interessante bestemming”*. De grensinspecteur deed volgende vaststellingen: *“Afgaande op het A4-blad in bijlage heeft ze gekozen voor België. Het enige monument dat ze kent is “StMichael's Cathedral”, de andere bezienswaardigheden kent ze niet. Ze komt juist naar België om dit alles te ontdekken. Vandaag of morgen komt er een vriend af die woonachtig is in het Verenigd Koninkrijk, hij zal haar enkele dagen vergezellen en bijstaan. Als wij hem telefonisch contacteren blijkt dat deze man zinnens is om met betrokkene een tweetal weken rond te reizen. Hijzelf kent geen enkele bezienswaardigheden dus gaat geen al te grote bijdrage kunnen leveren aan het reismotief van betrokkene. Gelet op een aantal ongerijmdheden (verschillende voorziene verblijfsduur volgens betrokkene en diens Britse vriend en een totaal gebrek van kennis van/motivatie voor de keuze voor België als enige en eindbestemming.”* Specifiek met betrekking tot haar hotelreservatie merkt de grensinspecteur het volgende op: *“Initieel, zoals weerhouden in BELVIS, ging betrokkene verblijven te Bouillon, volgens betrokkene omdat men daar single rooms aanbieden. Nadien heeft ze dan gekozen voor een hotel te Sint-Gillis, Place Marcel Broodthaers 3”*. Op grond van het geheel van zijn vaststellingen concludeert de grensinspecteur dat verzoekster *“op geen enkele wijze haar keuze (kan) staven voor België als eindbestemming”*.

2.2.4.2.10. In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen: *“Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen. Ze legt een hotelreservatie van het “Park Inne by Radisson Brussels Midi” te Brussel (België) en een toeristische planning. Ze kent geen enkele van de trekpleisters vermeld op deze planning maar verklaart dat een vriend haar zal vergezellen. Bij telefonisch contact met deze persoon verklaart deze inderdaad betrokkene te gaan vergezellen en dit voor twee weken doch betrokkene is in het bezit van een terugkeerticket dd. 14.06.2016. Verder blijkt uit de gegevens van het “VIS” dat het visum werd afgeleverd voor een familiaal bezoek in België en er een hotelreservatie werd voorgelegd van een ander hotel in Bouillon (België). Afgaande op deze gegevens blijkt dat betrokkene bij haar visumaanvraag andere documenten heeft voorgelegd en verklaringen heeft afgelegd dan haar huidige verklaarde reisdoel aan de Belgische buitengrens.”* De raad stelt vast dat verzoekster in haar middel nergens ingaat op de concrete overwegingen uit de beslissing waardoor de beslissing om verzoekster de toegang te weigeren en terug te drijven omdat zij *“geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden”* conform artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet *prima facie* zeker niet kennelijk onredelijk overkomt.

2.2.4.2.11. In haar middel poneert verzoekster dat zij wel degelijk alle documenten in haar bezit had, maar zij toont niet concreet aan waaruit dit zou blijken. Verzoekster geeft nog aan dat *“haar twee verklaringen verschillen”* zonder echter aan te geven over welke verklaringen het zou gaan.

2.2.4.2.12. Waar verzoekster aanvoert dat zij niet zou zijn gehoord, kan zijn onmogelijk worden gevolgd. Uit het administratief dossier blijkt immers dat zij ter gelegenheid van haar interpellatie door een inspecteur van de luchtvaartpolitie op 9 juni 2016 wel degelijk werd gehoord. Hierboven werd de op grond van dit gehoor ingewonnen informatie trouwens uitvoerig weergegeven (zie punt 2.4.2.8). In deze informatie is geen sprake van een lopende asielaanvraag in het Verenigd Koninkrijk zoals verzoekster thans beweert, zodat verzoekster ook niet dienstig kan voorhouden dat de Eurodac-databank geraadpleegd had moeten worden.

2.2.4.2.13. Artikel 3 van het EVRM is identiek aan artikel 4 van het Handvest en bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een loutere eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS

27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

2.2.4.2.14. Verzoekster meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen onderzoek heeft gevoerd naar het refoulementverbod uit artikel 19 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Verzoekster stelt thans in haar middel dat zij haar land van herkomst zou zijn ontvlucht *“omwille van de sexuele aanvalen op haar als arme alleenstaande moeder”*. Uit haar verklaringen kan echter nergens worden afgeleid dat de reden voor haar kort verblijf in België niet door de beweerdde toeristische motieven zou zijn ingegeven, maar verband zou houden met een verzoek om internationale bescherming. In zoverre verzoekster hierbij zou verwijzen naar haar asielaanvraag, die zij pas op 14 juni 2016 heeft ingediend, stipt de Raad aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onmogelijk een onzorgvuldigheid kan worden verweten door op het ogenblik van het treffen van de bestreden terugdrijvingsmaatregel geen rekening te houden met een asielaanvraag die zij pas 5 dagen later heeft ingediend. Zonder dat verzoekster zelf enige indicatie had gegeven dat haar poging om België als toerist binnen te komen als een asielaanvraag moest worden beschouwd, kan zij onmogelijk verlangen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde landeninformatie uit mensenrechtenrapporten zou raadplegen. Bijkomend wijst de Raad erop dat deze asielaanvraag aanleiding gaf tot een weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 juli 2016 en een weigeringsarrest van de Raad van 2 augustus 2016 (RvV 2 augustus 2016, nr. 172 780). Tenslotte wijst de Raad erop dat verzoekster op grond van de bestreden beslissing niet zal worden gerefouleerd naar Zimbabwe, maar zal worden teruggedreven naar Zuid-Afrika.

2.2.4.2.15. De Raad merkt op dat in het verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen van 10 augustus 2016 een andere wending wordt gegeven aan het middel waarin de schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd aangezien deze plots wordt gekoppeld aan verzoeksters medische toestand. Ter terechtzitting verklaart de raadsman van verzoekster dat zij aan AIDS lijdt, waardoor zij niet naar Zuid-Afrika, noch naar Zimbabwe zou kunnen terugkeren. De Raad merkt op dat de bijlagen bij onderhavig verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen (Verzoekschrift, bijlage 8) een document bevat van 4 juli 2016 uit het Verenigd Koninkrijk waaruit kan worden opgemaakt dat verzoekster aldaar in januari 2011 als HIV-positief werd gediagnosticeerd en dat er sedertdien een behandeling loopt met anti-retrovirale middelen. Uit deze documenten blijkt niet dat verzoekster in de AIDS-fase zou zijn aanbeland. De Raad wijst er bovendien op dat deze informatie ook al aan bod kwam in het kader van verzoeksters asielaanvraag waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het volgende stelde: *“Met betrekking tot het eventueel gebrek aan medische behandeling van uw ziekte in Zimbabwe, dient u zich echter voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”* Het is bevreemdend dat verzoekster nog geen enkele stap heeft ondernomen om een aanvraag om medische redenen in te dienen. Nog bevreemdender is dat verzoekster, die ondertussen al meer dan 2 maanden aan de grens wordt vastgehouden geen enkel medisch getuigschrift bijbrengt dat de actuele toestand van haar HIV-infectie weergeeft. De Raad kan dus op grond van deze gegevens onmogelijk besluiten dat de terugdrijving van verzoekster een risico zou inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling.

2.2.4.2.16. Volgens verzoekster zou de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ertoe leiden dat zij geen effectief beroep meer zou hebben in de zin van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest. De Raad wijst erop dat verzoekster niet aantoonde dat onderhavige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen geen schorsend effect zou hebben ten aanzien van de tenuitvoerlegging en dat zij de in haar verzoekschrift van 20 juni 2016 aangevoerde middelen behandeld kan zien, zodat haar betoog elke grondslag mist. Bijkomend merkt de Raad op dat de schending van artikel 13 van het EVRM niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Verzoekster lijkt in het middel samen met artikel 13 EVRM een schending in te roepen van artikel 3 van het EVRM, doch deze schending kan niet worden weerhouden, waardoor niet dient te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden werd (cf. RvS 28 februari 2005, nr. 141 340).

2.2.4.2.17. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 13 van het EVRM, noch van de artikelen 4, 19 en 47 van het Handvest. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de

staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of dat verzoekster niet zou zijn gehoord. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van het hoorrecht of van de rechten van verdediging.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.2.5. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.2.5.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag verzoekster zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verweerder mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekster aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekster dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer verweerder, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en hij wat dat betreft de uiteenzetting van verzoekster kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat een partij van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM zou hebben vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.2.5.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.2.5.2.1. Het verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van 20 juni 2016 bevat geen uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.2.5.2.2. De in het middel aangevoerde schendingen van een aantal bepalingen uit het EVRM en het Handvest werden niet ernstig bevonden, zodat er *in casu* geen sprake is van een evident nadeel zoals hierboven bedoeld.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is ontvankelijk.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien augustus tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. BEERNAERTS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

F. TAMBORIJN